

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Dumineca a patra din marele Post.

Tâlcuirea Evang. d, Marc. 9. 17-32.

Isus venind jos din muntele Taborului cu apostolii, cari au fost martorii schimbării la față, a găsit pe ceilalți apostoli în ceartă cu cărturarii. Cum se vede aceștia se certau bucuros cu apostolii, dacă nu era Isus de față. Când se arăta Isus, îndată tot norodul văzându-l pre El s'a spăimântat și alergând s'a închinat lui. Și a întrebat Isus pre cărturari: Ce vă întrebați între voi? Și răspunzând unul din norod a zis: Învățătorule am adus pre fiul meu la tine având duh mut. Și ori unde îl apuca pre el, îl zdrobește și face spuma și scrasnește cu dinții și se usuca. Și am zis ucenicilor tăi să-l scoată, și n'au putut. Iar El răspunzând a zis lui: O neam necredincios! Până când voi fi cu voi, până când vă voi suferi pre voi. Aduceți-l pre el la mine. Și l'au adus pre el la dânsul. Și văzându-l pre dânsul îndată duhul l'a scuturat pre el, și căzând la pământ se tăvălia spumând.

Isus ca se arete bunăvoința față de tatăl copilului și să-i trezească credința a întrebat pe tatăl de împrejurările boalei și „de câtă vreme este de când i s'a făcut aceasta? Iar el a zis din copilărie.” Și de multe ori

pre el și în foc l'a aruncat și în apă ca să-l piardă”.

Interesul din partea lui Isus a deschis inima părintelui și a zis lui Isus „de poți ceva ajută-ne nouă fiindu-ți milă de noi.” În rugarea aceasta mai restează o urmă de necredință și Isus cu o condescendență admirabilă încearcă să inlature din inima părintelui aceasta indispoziție sufletească zicând lui: „De poți crede, toate sunt cu puțință credinciosului”. Și îndată strigând cu lacrimi tatăl copilului a grăit: Cred Doamne, ajută necredinței mele.

Când a ajuns tatăl copilului la aceasta rugare, care în toate timpurile poate fi socotită ca rugăciune de model pentru dobândirea credinței „și văzând Isus că năvălește norodul a poruncit duhului celui necurat zicând lui: Duh mut și surd, eu țieși poruncesc: ieși din tinerul și de acum să nu mai intri în el. Și strigând și mult scuturându-l pre el a ieșit. Și s'a făcut ca un mort, încât mulți ziceau că a murit. Iar Isus apucându-l pre el de mână l-a ridicat și s'a sculat”.

„Și-se mirau toți de mărimea lui Dumnezeu.” (Luca 9, 43.)

Iară Isus ieșind de acolo mergea prin Galilea și nu vrea ca să-l îl știe cineva, că învăța pre ucenici săi și zicea lor: Fiul Omului se va da în mainile vameșilor și-l vor omori pre

el, și după ce-l vor omori, a treia zi va invia.

Iar ei nu înțelegeau cuvântul acela și se temeau „să-l întrebe pre el”. Era un contrast pre mare în ceea ce au așteptat apostolii și poporul iudovesc dela Mesia, și în acele suferințe umilitoare despre cari a vorbit lor Isus deja în repetițe rânduri. S'au intristat și nu au îndrăsnit să-l întrebe. Iar Isus în acele zile când în urma minunilor săvârșite slava lui a implut toată Iudea nu a putut lăsa apostolii în rătăcire, cu atât mai puțin cu cât s'a apropiat mai mult vremea patimilor sale.

Este abmirabilă și plină de învățătură umilința și prevederea lui Isus și totodată lasă să aruncăm o privire în gândurile și în inima lui dumnezeiască, în care crucea se ridică cu tot mai viie trăsături, lăsând în sufletul lui o adâncă măchuire și tristeață la cari însă s'a dat de bună voie.

În apostoli vedem toate caracterele oamenilor speriați, cari în fața încercărilor și suferințelor se intristează li e frică și caută să scape de gândurile neplăcute. Mergând de acolo la Capernaum, s'au certat între ei, că care din ei va fi mai mare în împărăția lui Mesia ?!

Copilul mut și surd stăpinit de spiritul necurat în chip este omenimea înainte de rescumpărare și majoritatea oamenilor din toate timpurile.

După ce am abuzat poate ani de-arândul de darurile primite în sf. botez și în sfântele taine, în fine ne părăsește Dumnezeu, și fără se observăm ajungem sub stăpânirea diavolului, aceasta ne face să amuțim în fața aceluia, înaintea carora ar trebui să ne plângem păcatele, ne face surzi să nu auzim când ne chiamă Dumnezeu prin preoții săi la pocăință și chiar în aceste sfinte zile a

postului, când întreg aparatul credinței noastre s'a pus în mișcare să ne ducă în scaunul marturisirei, noi stăpâniți de spiritul necurat scrișnim cu dinții, strigăm, facem spumă și ne tăvălim și mai mult în noroiul păcatului.

Mântuitorul spune, că spiritul necurat nu se scoate decât cu rugăcuni și posturi. Prin rugăciune ne unim cu Dumnezeu, și prin aceasta ni se întărește sufletul, prin posturi rânduite de sf. biserica căpătă sufletul nostru stăpânire preste trup.

Dacă Mântuitorul a găsit de bine să prevestească în repețite rânduri apostolilor patimele sale, trebuie că și noi cel puțin în aceste zile să ne gândim la acel ceas infricoșat despre care a zis Isus că este ceasul lui, și în care a murit el într'o nespusa senzație de chinuri, pentru fiește carele dintre noi, cu atât mai mult, că și ceasul nostru va veni și atunci va fi una din cele mai de căpătenie întrebări, la cari va trebui să răspundem, că în ce mod am profitat noi în viața noastră de patimele Fiului lui Dumnezeu, și de opera lui cea mare întreprinsă numai pentru mântuirea sufletului nostru.

Crucea făcătoare de minuni din Limpas.

Traducere de P. Birlea
(Urmare).

Raportul lui Celestino de Pozuelo călugăr din ordul capucinilor.

În anul 1919 Iulie 29 am călătorit în Limpas. Am voit ca să mă conving despre adevărătatea simptomelor miraculoase din Limpas. La gară m'am întâlnit cu marele pelerinaj al tractului protopopesc din Comillas. Ei au venit cu tren special,

m'am alăturat cătră ei. În biserică am ascultat 3 sf. Liturgii. Pe cruce cu toate că am privit, nimic nam observat. Dar pentru aceea n'am deservat. După amiază la 2 oare iarăş am mers la biserică. Cât de mare mi-a fost surprinderea, când pelerinii pătrunşi fiind, între curgeri de lacrimi au privit la minunea despre care atâta au auzit vorbind.

Înainte de cruce era de totul alta ca dimineaţă. Pe obrazul lui Hristos trăsătura vioaie a durerii s'a văzut, corpul Lui era în culoare albastră, caşi-cum l'ar fi bătut, şi sudorile curgeu de pe el. Despre toate acestea pot face mărturie.

Ce au văzut trei preoţi, noauă corabieri şi o doamnă ?

Incio Valentin preot din Gijon în 4 Aug. 1919 a venit primaoră în Limpas. Iată cum scrie :

„Era la oarele 7 seara în societatea unui domn am plecat la biserică. Nu eram departe de tinda bisericii şi vorbeam la olaltă când dintr'odate am auzit strigări, suspine cari au pătruns peste cântările sfinte pătrunzătoare. Tot atunci un alarm puternic a clătinat aerul, odată m'am cutremurat. Nu ştiu cine putea să fie, dar am auzit cuvintele „Acuma se întâmplă minunea, acuma se prezintă Domnul !”

Îndată am mers în sanctuar aproape de altar, deunde am putut privi la cruce. M'am amestecat cu 30-40 oameni Aceştia tot plângând strigau „Acuma îşi deschide gura. Acuma îşi închide... Acuma îşi mişcă ochii... Acuma se uită...” Minuta aceasta era pătrunzătoare. Mai de parte 9 corabieri numiţi după corabia „Gandelup” cari au venit la Limpas încă au văzut minunea. Au cazut în genunchi. Cântare de pocaintă cântau. Lângă mine 2 preoţi stăteau D. Aciselo din Artieda şi D.

Artemio, şi o doamnă Felisa Begona, care tot plângea. În timpul acesta momentuos şi eu am văzut minunea. Văd cum îşi deschide Domnul gura şi îşi închide repede de mai multe ori, cum se schimbă trăsăturile feţei, caşi-cum ultima agonie de frica morţii lar pătrunde. Eu, caşi cealaltă am prins a spune tare toate schimbările ce le-am văzut. Constat, cumcă şi ceilaltă tot ce am văzut eu, şi ei aceea. o spun...

Au ţinut o oară. În timpul acesta eu toate mişcările pe trăsăturile feţii Domnului le-am constatat. La început așa era caşicum ar trăi. Capul a ţinut poziţia regulată. Pe obraz nimic bătător la ochii. Numai ochii trăiau, şi se mişcau în diferite direcţii, când de-o parte, când pe celaltă, când în sus că numai albaşa se vedea. După aceasta timp mai îndelungat cu o privire aspră s'a uitat spre stânga. După aceasta au sosit timpul cel mai pătrunzător. Domnul a privit la noi toţi. Privirea lui era așa blândă, dulce, adâncă, şi maiestoaşă, încât toţi am căzut în genunchi, plângeam, şi ne rugam Domnului, care așa de îndurător a fost faţa de noi. După aceasta cu umilintă neam rugat iertare, şi mulţumiam. La aceasta genele şi ochii, cari străluceau, caşicum ar plânge, din nou au venit în mişcare. Tot atunci Doamna sus amintită, care a stat lângă mine, a văzut că Domnul braţele depe cruce caşicum le-ar rupe se silea.

Pe urmă Hristos şi-a închis gura. Trăsăturile feţii sau schimbat, când pe culoarea albastră, când cenuşie. Fără voie a prins a plânge, cu mine şi cealaltă.

Doresc ca şirele acestea să servească spre landa lui Dumnezeu, şi spre mai mare iubire faţă de Dl Hristos. Fără ca să dubităm adevărim,

și ne jurăm, cumcă toate acestea le-am văzut :

Valentin Incio preot, Artemio Marcos preot în Taffala, Mesilo Fernand preot în Navarra, Doamna Felisa din Deusto—Bilbao.

Urmează numele celor 9 corabieri cari încă au văzut și se joară
1. Lucio Sagasarg, 2. Jesus Salaberria, 3. Angel Zamora, 4. Jose Zamora, 5. Santiago Perez, 6. Jose Sapiro, 7. Teodoro Olioza, 8. Vicente Zanzabal. 9. Sebastian Salaberria.

(Va urma)

Iubirea deaproapelui.

Porunca acestei iubiri ne spune: „să iubești pe de-a proapele tău, ca însuși pe tine.“ Iar deaproapele nostru tot omul fie prietin fie vrășmașul nostru.

Sfânta Scriptură în nenumărate locuri ne îndeamnă la împlinirea acestei porunci. Așa la Moise (III. 19, 17, 18): „Să nu urăști pe deaproapele tău. . . lubește pe deaproapele tău ca pe tine însuși.“ „A iubi pe deaproapele ca însuși pe sine este mai mult decât ori ce jertfă“ (Marc. 12, 33). ș. a. m. d.

Sf. Augustin: „Cine iubește pe Dumnezeu, nu poate se urcasca pe acela, pe care Dumnezeu ne poruncește să-l iubim adecă se deaproapele nostru.

Sf. Gr. gorie cel mare: „Din iubi-

rea lui Dumnezeu se naște iubirea deaproapelui nostru, iar aceasta iubire nutrește dragostea noastră către Dumnezeu.

Sf. Aug.: „Dacă vrei să umbli, ai lipsă de două picioare și dacă vrei să mergi la cer ca să ajungi la Dumnezeu tot ai lipsă de două picioare și acestea sunt iubirea lui Dumnezeu și a deaprapelui. Dacă ești lipsit de unul dintre aceste două picioare, vei schiopăta și nu-ți vei lajunge scopul călătoriei tale“.

Părintele *Claver*, apostolul negrilor a fost odată chemat la o ceată de negri bolnăviți de o crâncenă boală lipicioasă ca să-i ia în îngrijire părințească. A plecat numai de cât luând lângă sine pe Magdalina, o femeie neagră încreștinată și s'a apucat de îngrijirea acestor nefereciți. Dar îndată ce a rădicat în brațele sale un atare nefericit, s'a simțit numai de cât că răspândește o duhoare murdară și nesuferită, la ce femeie neagră s'a pornit la fugă. Dar părintele strigă după ea: Magdalină vină înapoi! că doară acești nefericiți ni sunt frați, pe cari dulcele Isus i-a rescumpărat cu prețul sfântului său sânge. La auzul acestor cuvinte muierea fricoasă se rușinează și reîntorcându-se își pune toată silința la îngrijirea și spălarea rănilor acestor bolnavi pe cum și la pregătirea lor pentru de a primi cu vrednicie sfântul Botez.

Calendar săptămânal.

14—20 Martie 1926.

14. Dumineca 4 din Post. (Evang. d. Marcu, 9, 17—32) C. P. Benedict.
15. Luni. M. Agapie † 287.
16. Marți. Ss. Mm. Sabin și Papie.
17. Miercuri. Cuv. Alexie omul lui Dumnezeu.
18. Joi. P. Chiril † 386.
19. Vineri. Mm. Chrisant și Daria.
20. Sâmbăta. Ss. uciși în mânăst. Sava.